Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

26 päivänä lokakuuta 2017 *

Henkilöstö – Virkamiehet – Cedefop – Ylennys – Vuoden 2015 ylennyskierros – Päätös olla ylentämättä kantajaa palkkaluokkaan AD 12 – Henkilöstösääntöjen 44 ja 45 artikla – Ansioiden vertailu – Perusteluvelvollisuus – Valituksen implisiittinen hylkääminen – Vastuu

Asiassa T-601/16,

Georges Paraskevaidis, kotipaikka Auderghem (Belgia), edustajanaan asianajaja S. Pappas,

kantajana,

vastaan

Euroopan ammatillisen koulutuksen kehittämiskeskus (**Cedefop**), asiamiehenään M. Fuchs, avustajanaan asianajaja A. Duron,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jossa vaaditaan yhtäältä kumoamaan Cedefopin johtajan 4.11.2015 tekemä päätös olla ylentämättä kantajaa palkkaluokkaan AD 12 vuoden 2015 ylennyskierroksella, ja toisaalta korvaamaan vahinko, joka kantajalle väitetysti aiheutui tästä päätöksestä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Gervasoni sekä tuomarit L. Madise ja R. da Silva Passos (esittelevä tuomari),

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Georges Paraskevaidis nimitettiin 1.7.1988 palkkaluokan A 7 vakinaiseksi virkamieheksi Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön palvelukseen. Hänet siirrettiin 15.7.1996 tilapäisesti Euroopan ammatillisen koulutuksen kehittämiskeskukseen (Cedefop), joka otti hänet palvelukseen väliaikaiseksi toimihenkilöksi hoitamaan hallintovirkamiehen tehtäviä ja sen jälkeen hallintopäällikön virkaa.

2 Kantaja siirrettiin 1.1.1999 alkaen toisiin tehtäviin Cedefopiin, jossa hänestä tuli palkkaluokan A 5 palkkatason 2 vakinainen virkamies. Vuonna 2002 hänet siirrettiin hallintouudistuksesta vastaavan neuvonantajan virkaan.

3 Kun Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavia henkilöstösääntöjä (jäljempänä henkilöstösäännöt) muutettiin 1.5.2004 alkaen, kantaja luokiteltiin hallintovirkamiesten tehtäväryhmään (AD) palkkaluokkaan AD 11.

4 Kantaja siirrettiin 1.9.2003 tilapäisesti Euroopan jälleenrakennusvirastoon (EAR), ja hän palasi 16.1.2007 Cedefopiin rahoituksesta ja julkisista hankinnoista vastaavan yksikön päällikön tehtäviin. Hänen palkkaluokakseen oli tuolloin määritelty palkkaluokka AD 11, palkkataso 5.

5 Kantaja saavutti 1.3.2011 palkkatason 8, joka on palkkaluokan AD 11 korkein palkkataso. Tällöin hän pyysi ylennystä palkkaluokkaan AD 12 ensin 18.5.2011 lähettämässään sähköpostissa vuoden 2010 ylennyskierroksen osalta ja sen jälkeen 3.10.2011 lähettämässään sähköpostissa vuoden 2011 ylennyskierroksen osalta. Näitä pyyntöjä ei kuitenkaan hyväksytty.

6 Samanaikaisesti kantaja pyysi 18.5.2011 lähettämässään sähköpostissa, että hänen työskentelyjaksonsa EARissa ja hänen siellä saamansa ansiopisteet otettaisiin huomioon tekijöinä, jotka puoltavat hänen etenemistään Cedefopissa. Pyyntö hylättiin pääasiallisesti sillä perusteella, ettei kantajan tilapäinen siirto EARiin ollut tapahtunut yksikön edun vuoksi ja siis virkamiehen asemassa vaan hänen omasta pyynnöstään ja hänen oman etunsa vuoksi ja näin ollen väliaikaisen toimihenkilön asemassa ja ettei Cedefopissa ollut käytäntönä ottaa tällaista työkokemusta huomioon ylennyksen hakijan ansioita arvioitaessa.

7 Kantaja teki nimittävänä viranomaisena toimineelle Cedefopin johtajalle (jäljempänä nimittävä viranomainen) 9.1.2014 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdan mukaisen hakemuksen riitauttaakseen sen, ettei häntä ollut 20 vuoden aikana ylennetty kertaakaan. Hakemusta ei hyväksytty.

8 Kantajan esimies lähetti henkilöstöosastolle 31.3.2015 luettelon virkamiehistä, joita ehdotettiin ylennettäviksi. Kantajan nimi oli tässä luettelossa, vaikka siinä täsmennettiin, että kantajan ylentäminen oli tärkeysjärjestyksessä toisella sijalla.

9 Cedefopin resurssit ja tuki -osaston päällikkö julkisti 6.8.2015 ylennyskelpoisten virkamiesten luettelon. Kantaja nimi mainittiin siinä niiden virkamiesten joukossa, jotka voivat pyrkiä palkkaluokkaan AD 12.

10 Kantajan nimeä ei sitä vastoin mainittu johtokunnan 14.10.2015 vahvistamassa niiden virkamiesten luettelossa, joiden ylentämistä ehdotettiin nimittävälle viranomaiselle.

11 Nimittävä viranomainen vahvisti 4.11.2015 ylennettyjen virkamiesten luettelon, jossa ei mainittu kantajan nimeä (jäljempänä riidanalainen päätös).

12 Kantaja teki 29.1.2016 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla riidanalaisesta päätöksestä valituksen, joka annettiin nimittävälle viranomaiselle tiedoksi 3.2.2016. Kantaja väitti valituksessaan, että riidanalaisessa päätöksessä oli ilmeinen arviointivirhe, että siinä rikottiin henkilöstösääntöjen 44 ja 45 artiklaa ja loukattiin yhdenvertaisuusperiaatetta ja luottamuksensuojan periaatetta. Valituksessa esitettiin myös vahingonkorvausvaatimus.

13 Kantaja esitti 19.4.2016 muutoksenhakulautakunnalle suullisesti perusteet, joihin hänen valituksessaan tukeuduttiin.

14 Cedefop ei vastannut valitukseen nimenomaisesti henkilöstösääntöjen mukaisessa neljän kuukauden määräajassa eikä myöskään sen jälkeen.

15 Kantaja palasi neuvoston palvelukseen 1.2.2016.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen, joka rekisteröitiin alun perin numerolla F-31/16, Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 22.6.2016 toimitetulla kannekirjelmällä.

17 Euroopan unionin ja sen henkilöstön välisten riitojen ratkaisemista ensimmäisenä oikeusasteena koskevan toimivallan siirtämisestä unionin yleiselle tuomioistuimelle 6.7.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU, Euratom) 2016/1192 (EUVL 2016, L 200, s. 137) 3 artiklan nojalla nyt käsiteltävä asia siirrettiin unionin yleiselle tuomioistuimelle sellaisena kuin se oli 31.8.2016, ja se on vastedes käsiteltävä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen mukaisesti. Asia rekisteröitiin numerolla T-601/16 ja jaettiin yhdeksännelle jaostolle.

18 Koska asianosaiset eivät ole pyytäneet unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 1 kohdan mukaisesti istunnon järjestämistä asianosaisten kuulemiseksi, unionin yleinen tuomioistuin (yhdeksäs jaosto) on päättänyt työjärjestyksensä 106 artiklan 3 kohdan nojalla ratkaista asian ilman asian käsittelyn suullista vaihetta, koska se katsoo, että sillä on asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot.

19 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa Cedefopin korvaamaan hänelle aiheutuneen aineellisen vahingon ja henkisen kärsimyksen ja

– velvoittaa Cedefopin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Cedefop vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen osittain tutkimatta

– hylkää kanteen kokonaisuudessaan perusteettomana

– hylkää vaatimuksen väitetyn vahingon korvaamisesta ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kumoamisvaatimus

21 Kantaja esittää riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi kolme kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Toinen kanneperuste koskee henkilöstösääntöjen 44 ja 45 artiklan rikkomista sekä yhdenvertaisen kohtelun ja urakehityksen periaatteiden loukkaamista. Kolmas kanneperuste koskee huolenpitovelvollisuuden laiminlyöntiä ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista.

22 Kantaja väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset. Tämän mukaisesti kantaja korostaa yhtäältä, että päätös on pelkkä ylennettyjen virkamiesten nimien luettelo, ja toisaalta, että hänen valituksensa hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä ei ole vähäisiäkään perusteluja, koska se on implisiittinen.

23 Kantajan mukaan riidanalaiselle päätökselle ei siten ole esitetty mitään kunnollisia perusteluja sen enempää oikeudenkäyntiä edeltäneen menettelyn aikana kuin hänen aikaisempien ylentämispyyntöjensä osalta. Kantaja katsoo tämän vuoksi, ettei hänellä ollut mahdollisuutta ymmärtää syitä, joiden vuoksi oli perusteltua, ettei hänen nimeään mainittu ylennettyjen virkamiesten nimien joukossa.

24 Kantaja toteaa, että ainoa tätä koskeva tieto, joka hänellä oli, oli pelkkä huhu, jonka mukaan ylennys palkkaluokkaan AD 12 evättiin häneltä sen vuoksi, että ylennyksen myötä hänen palkkaluokkansa olisi ollut korkeampi kuin sekä hänen välittömän esimiehensä että Cedefopin varajohtajan palkkaluokka. Kantaja täsmentää, etteivät tällaiset näkökohdat voisi toteen näytettyinäkään pätevästi tehdä ylennyksen epäämistä perustelluksi.

25 Kantaja korostaa lisäksi, että kun kyseessä olevaa päätöstä ei – kuten käsiteltävässä asiassa – perusteltu lainkaan, 3.10.2006 annetusta tuomiosta Nijs v. tilintarkastustuomioistuin (T-171/05, EU:T:2006:288, 41–47 kohta) ja 8.10.2008 annetusta tuomiosta Barbin v. parlamentti (F-81/07, EU:F:2008:125, 28 kohta) ilmenee, ettei perusteluja voida korjata oikeudenkäyntimenettelyn aikana. Riidanalainen päätös on siten kumottava tämän perusteella huolimatta Cedefopin vastineessaan esittämistä selvityksistä.

26 Kantaja toteaa lisäksi, että valituksen ja kanteen vastaavuutta koskeva sääntö vahvistaa, että asianomaiselle vastaisen päätöksen perusteluja on mahdotonta korjata oikeudenkäyntimenettelyn aikana, sillä tämä sääntö estää asianomaista henkilöä esittämästä uusia perusteita oikeudenkäyntimenettelyn aikana, vaikka hänellä ei ole tiedossaan sen päätöksen perusteluja, jonka lainmukaisuuden hän kiistää. Kantaja katsoo, että tällainen tilanne murentaa yhdenvertaisuutta, koska hallinto asetetaan tosiasiallisesti edullisempaan asemaan kuin hänet.

27 Kantaja kiistää lisäksi Cedefopin väitteet, joiden mukaan sen tiedon perusteella, joka kantajalla oli arviointikertomuksistaan, hänen tehokkuudestaan esitetyistä huomautuksista ja 19.7.2013 päivätystä sisäisestä muistiosta, voidaan katsoa, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat riittävät. Kantajan mukaan tällaisten väitteiden hyväksyminen tällaisessa tapauksessa merkitsisi nimittäin, että SEUT 296 artiklalta ja kantajan oikeudelta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, sellaisena kuin tästä määrätään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklassa, vietäisiin kaikki tehokas vaikutus.

28 Vaikka kantaja myöntää, että hän oli hakenut virkaa neuvostosta ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, hän kuitenkin väittää lisäksi, että tämä ennakoitu viranhaku oli varotoimi sen tilanteen korjaamiseksi, että hänen osaltaan tehdään mahdollisesti uusi ylentämättä jättämistä koskeva päätös.

29 Kantaja korostaa, että hänellä oli sitäkin heikommin tiedossaan riidanalaisen päätöksen perustelut, kun hänen nimensä mainittiin niiden virkamiesten tai toimihenkilöiden luettelossa, joiden ylentämistä Cedefopin johtokunta oli ehdottanut.

30 Cedefop katsoo puolestaan, että vaikka perustelujen täydellistä puuttumista ei voida korjata oikeudenkäynnin aikana esitetyillä perusteluilla, riidanalainen päätös tehtiin asiayhteydessä, jonka kantaja tunsi ja jonka perusteella hän pystyi arvioimaan, onko päätös asianmukainen, joten on katsottava, että päätöstä on oikeuskäytännössä esitettyjen periaatteiden mukaisesti perusteltu riittävästi. Nämä periaatteet on sitä paitsi tuotu esiin 3.10.2006 annetussa tuomiossa Nijs v. tilintarkastustuomioistuin (T-171/05, EU:T:2006:288), johon kantaja itse viittaa väitteitään tukeakseen.

31 Cedefop muistuttaa ensinnäkin, että ylennyskierros perustuu menettelysääntöihin, joita kantaja ei voinut olla tuntematta, kun otetaan huomioon hänen tehtävänsä, ja joita on tässä tapauksessa sovellettu objektiivisesti ja tarkasti.

32 Cedefop väittää toiseksi, että kantaja tiesi häntä koskevien arviointien sisällöstä ja tasosta, useista huomautuksista, joita hänelle oli annettu sen johdosta, miten hän johti työryhmäänsä, sekä muista puutteista ja sääntöjenvastaisuuksista, jotka mainitaan 19.7.2013 päivätyssä sisäisessä muistiossa, joka sisältyy hänen henkilökansioonsa. Cedefop painottaa tässä yhteydessä, että kantaja on valituksensa 19 kappaleessa selvästi yksilöinyt häneen kohdistetut arvostelut, joten hän ei voi pätevästi väittää, ettei hän pysty ymmärtämään syitä, joiden vuoksi hänen nimensä ei ollut ylennettyjen virkamiesten nimien joukossa.

33 Cedefop toteaa kolmanneksi, että kantajan väitteen, ettei hän ymmärrä riidanalaisen päätöksen merkityssisältöä, mikä oli väitetysti turhauttanut häntä ja kannustanut häntä palaamaan neuvostoon, osoittaa vääräksi se, että määräpäivä sitä virkaa koskevien hakemusten jättämiselle, jota kantaja hoitaa neuvostossa, oli aikaisempi kuin riidanalaisen päätöksen tekopäivä. Tästä seuraa, että kantaja pystyi aivan hyvin ennakoimaan päätöksen sisällön, mikä viittaa näin ollen siihen, että hänellä oli riittävät tiedot asiayhteydestä, jossa päätös tehtiin.

34 Siltä osin kuin on kysymys kantajan nimen sisällyttämisestä niiden virkamiesten luetteloon, joita Cedefopin johtokunta ehdotti ylennettäviksi, Cedefop muistuttaa lisäksi, että sen yleisten täytäntöönpanosääntöjen (Cedefop/DGE/10/2011 ja Cedefop/DGE/11/2011) mukaista menettelyä on tässä tapauksessa noudatettu virheettömästi ja että vaikka kantajan nimi oli kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten kootussa luettelossa, jonka johtokunta oli laatinut, hänen nimeään ei ollut johtokunnan luettelossa niistä virkamiehistä, joiden ylentämistä lopulta ehdotettiin nimittävälle viranomaiselle.

35 Cedefopin mukaan näistä kaikista näistä seikoista – eikä vain kantajan henkilökansion sisällöstä – ilmenee, että kantaja tunsi riidanalaisen päätöksen asiayhteyden.

36 Tässä yhteydessä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisessa kohdassa säädetyn perusteluvelvollisuuden, jolla vain toistetaan SEUT 296 artiklassa määrätty yleinen velvollisuus, tarkoituksena on yhtäältä antaa asianomaiselle riittävät tiedot sen arvioimiseksi, onko hänelle vastainen toimi asianmukainen ja onko hänen tarkoituksenmukaista nostaa kannetta unionin tuomioistuimissa, ja toisaalta antaa näille tuomioistuimille mahdollisuus tutkia toimen laillisuus (ks. tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 3.10.2006, Nijs v. tilintarkastustuomioistuin, T-171/05, EU:T:2006:288, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.9.2016, Pohjanmäki v. neuvosto, T-410/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:465, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tästä seuraa, että näin muotoiltu perusteluvelvollisuus on unionin oikeuden olennainen periaate, josta voidaan poiketa ainoastaan pakottavista syistä (tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 57 kohta; tuomio 3.10.2006, Nijs v. tilintarkastustuomioistuin, T-171/05, EU:T:2006:288, 36 kohta ja tuomio 4.7.2007, Lopparelli v. komissio, T-502/04, EU:T:2007:197, 74 kohta). Tämän velvollisuuden, joka on hyvän hallinnon

periaatteen olennainen osa, kuten perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdasta ilmenee, merkitys on Lissabonin sopimuksen voimaan tultua kasvanut SEUT 15 artiklan 1 kohdan ja SEUT 298 artiklan 1 kohdan lisäämisen johdosta. Avoimessa ja tehokkaassa eurooppalaisessa hallinnossa on nimittäin noudatettava henkilöstösääntöjen säännöksiä tunnollisesti. On todettava erityisesti, että kaikkien unionin työntekijöille vastaisten tointen perusteleminen on välttämätön edellytys unionin hallintoviranomaisen rauhallisen työilmapiirin varmistamiseksi siten, että vältetään aiheuttamasta epäilyjä, että sen henkilöstöhallinto perustuu mielivaltaisuuteen tai joidenkin suosimiseen.

37 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on myös katsottu, että vaikka nimittävä viranomainen ei ole velvollinen perustelemaan ylennyspäätöstä tämän vastaanottajalle eikä ylentämättä jääneille ehdokkaille, sillä on sitä vastoin velvollisuus perustella päätöksensä, jolla hylätään ylentämättä jätetyn ehdokkaan henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla tekemä valitus, koska tämän hylkäämispäätöksen perustelujen oletetaan vastaavan valituksenalaisen päätöksen perusteluja (ks. tuomio 21.5.2014, Mocová v. komissio, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.9.2016, Pohjanmäki v. neuvosto, T-410/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:465, 79 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Perustelut on siten esitettävä viimeistään silloin, kun valitus hylätään (tuomio 20.2.2002, Roman Parra v. komissio, T-117/01, EU:T:2002:35, 26 kohta ja tuomio 21.5.2014, Mocová v. komissio, T-347/12 P, EU:T:2014:268, 41 kohta).

39 Riitautetun toimen perustelujen riittävyyttä arvioitaessa on otettava niiden sanamuodon lisäksi huomioon myös tosiasiallinen ja oikeudellinen asiayhteys, jossa toimi on toteutettu (ks. tuomio 14.2.1990, Delacre ym. v. komissio, C-350/88, EU:C:1990:71, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 13.9.2016, Pohjanmäki v. neuvosto, T-410/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:465, 78 kohta ja tuomio 19.1.2017, komissio v. Frieberger ja Vallin, T-232/16 P, ei julkaistu, EU:T:2017:15, 41 kohta). Koska ylennykset perustuvat henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukaan valintaan, riittää, että valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen perustelut koskevat sitä, miten lainsäädännön ja henkilöstösääntöjen mukaisia ylennyksen edellytyksiä on sovellettu virkamiehen omaan tilanteeseen (ks. tuomio 20.2.2002, Roman Parra v. komissio, T-117/01, EU:T:2002:35, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 60 kohta).

40 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on lisäksi katsottu, että kun perustelut ovat kokonaan puuttuneet ennen kanteen nostamista, puutetta ei voida korjata nimittävän viranomaisen kanteen nostamisen jälkeen esittämillä selvityksillä. Tällaiset selvitykset eivät tässä vaiheessa nimittäin enää täytä tehtäväänsä, joten kanteen nostaminen päättää nimittävän viranomaisen mahdollisuuden korjata päätöstään vastauksella, jossa valitus hylätään (tuomio 9.12.1993, parlamentti v. Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, 23 kohta; ks. myös tuomio 7.2.2007, Caló v. komissio, T-118/04 ja T-134/04, EU:T:2007:37, 268 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 13.9.2016, Pohjanmäki v. neuvosto, T-410/15 P, ei julkaistu, EU:T:2016:465, 80 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Mahdollisuus, että perustelujen täydellinen puuttuminen korjattaisiin kanteen nostamisen jälkeen, loukkaisi sitä paitsi puolustautumisoikeuksia, koska kantaja voisi käyttää vain vastauskirjelmää esittääkseen väitteensä perusteluista, jotka hän saa tietoonsa vasta kanteen nostamisen jälkeen. Tällä loukattaisiin periaatetta, jonka mukaan asianosaiset ovat yhdenvertaisia unionin tuomioistuimissa (tuomio 6.7.2004, Huygens v. komissio, T-281/01, EU:T:2004:207, 109 kohta ja tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 62 kohta; ks. myös määräys 8.3.2012, Marcuccio v. komissio, T-126/11 P, EU:T:2012:115, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Kun on kyse päätöksestä, jolla valitus hylätään implisiittisesti ja jota ei siis muodollisesti perustella, hallintoviranomaisen toiminta vaikuttaa ratkaisevasti riita-asian syntyyn, koska asianomainen henkilö katsoo, että koska hänen valitukseensa ei ole reagoitu henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetyissä määräajoissa, hänen on pakko saattaa asia unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen häntä koskevalle päätökselle asianmukaiset perustelut. Nimittävän viranomaisen tällainen

menettelytapa, joka on hyvän hallinnon vaatimusten vastainen, kyseenalaistaa kuitenkin hallintoviranomaisen ja unionin tuomioistuinten välisen tehtävienjaon, koska viimeksi mainituista tulee ainoa ja ensimmäinen taho, jossa asianomainen pystyy saamaan henkilöstösääntöjen 25 artiklan mukaiset perustelut. Tämä on sitäkin valitettavampaa, koska sen, että hallintoviranomainen täyttää perusteluvelvollisuutensa oikeudenkäyntiä edeltävän vaiheen aikana, tarkoituksena on mahdollistaa se, että asianomainen pystyy ymmärtämään häntä koskevan päätöksen ulottuvuuden, ja se on tilanteen mukaan omiaan vakuuttamaan hänet päätöksen asianmukaisuudesta niin, ettei hän pane riita-asiaa vireille tuomioistuimessa (ks. vastaavasti tuomio 15.9.2005, Casini v. komissio, T-132/03, EU:T:2005:324, 34 kohta).

43 Sitä vastoin on katsottu, että pelkkä oikeudenkäyntiä edeltävässä vaiheessa esitettyjen perustelujen riittämättömyys ei voi tehdä riitautetun päätöksen kumoamista perustelluksi, jos nimittävä viranomainen esittää oikeudenkäynnin aikana lisätäsmennyksiä (tuomio 12.12.2002, Morello v. komissio, T-338/00 ja T-376/00, EU:T:2002:314, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 4.5.2005, Sena v. AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, 71 kohta), mutta edellä 40–42 esiin tuotuja syitä vastaavista syistä toimielimellä ei kuitenkaan ole oikeutta vaihtaa alkuperäisiä virheellisiä perusteluja täysin uusiin perusteluihin (ks. vastaavasti tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen sallinut, että alun perin riittämättömiä perusteluja voidaan korjata lisätäsmennyksillä jopa oikeudenkäynnin aikana, jos asianomaisella oli ennen kanteen nostamista jo tiedossaan seikkoja, jotka ovat perustelujen alku (ks. tuomio 20.2.2002, Roman Parra v. komissio, T-117/01, EU:T:2002:35, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 3.2.2005, Heurtaux v. komissio, T-172/03, EU:T:2005:34, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.10.2006, Nijs v. tilintarkastustuomioistuin, T-171/05, EU:T:2006:288, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

45 Erityisesti ylennyksen epäämisestä tehdyn valituksen implisiittisen hylkäämisen osalta on lisäksi katsottu, että päätöstä on pidettävä riittävästi perusteluna, kun se on tehty asianomaisen virkamiehen tuntemassa asiayhteydessä, jonka perusteella hän voi ymmärtää häntä koskevan toimenpiteen ulottuvuuden (ks. tuomio 15.9.2005, Casini v. komissio, T-132/03, EU:T:2005:324, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.10.2006, Nijs v. tilintarkastustuomioistuin, T-171/05, EU:T:2006:288, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Kun otetaan kuitenkin huomioon perusteluvelvollisuuden tärkeys puolustautumisoikeuksien kannalta, asiayhteys, jossa valituksen johdosta implisiittisesti pysytetty päätös ylentämättä jättämisestä on tehty, voi vain poikkeuksellisesti olla päätöksen perustelujen alku (tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 79 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 9.3.2000, Vicente Nuñez v. komissio, T-10/99, EU:T:2000:60, 44 kohta ja tuomio 3.2.2005, Heurtaux v. komissio, T-172/03, EU:T:2005:34, 47 kohta). Tämän asian kaltaisissa olosuhteissa perustelujen alkua ei siten voi olla olemassa, sillä nimittävä viranomainen ei ole todennut mitään kantajan nimenomaisesta tilanteesta ja siitä, miten hänen ansioitaan on vertailtu muiden ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden kanssa henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyjen arviointiperusteiden mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 3.2.2005, Heurtaux v. komissio, T-172/03, EU:T:2005:34, 46–50 kohta ja tuomio 23.10.2013, Verstreken v. neuvosto, F-98/12, EU:F:2013:156, 31 ja 32 kohta; ks. analogisesti myös tuomio 10.9.2009, Behmer v. parlamentti, F-16/08, EU:F:2009:107, 32 kohta).

47 Tässä tapauksessa on kiistatonta, ettei nimittävä viranomainen ole vastannut valitukseen nimenomaisesti, vaan se on hylännyt sen implisiittisellä päätöksellä.

48 On näin ollen tutkittava Cedefopin esiin tuomia eri seikkoja sen määrittämiseksi, mahdollistiko asiayhteys, jossa riidanalainen päätös tehtiin, että kantaja pystyi ymmärtämään päätöksen ulottuvuuden ja siten arvioimaan sen asianmukaisuutta suhteessa henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyihin arviointiperusteisiin.

49 Tässä yhteydessä on muistutettava aluksi, että kantaja esitti 19.4.2016 suullisesti muutoksenhakulautakunnalle väitteet, joihin hän vetosi valituksensa tueksi (ks. edellä 13 kohta). Cedefop ei kuitenkaan väitä, että kantajalle olisi tässä tilaisuudessa esitetty mitään – edes epätäydellisiä – selvityksiä riidanalaisen päätöksen perusteluista.

50 On lisäksi todettava ensinnäkin, että Cedefop väittää kantajan hoitaneen sellaisia tehtäviä, että hän väistämättä tunsi ylennyksiin sovellettavat säännöt ja että hänen oli pakko ymmärtää, että näitä sääntöjä oli vuoden 2015 ylennyskierroksella sovellettu hänen tapaukseensa oikein ja objektiivisesti. Tällä seikalla ei kuitenkaan ole merkitystä, koska pelkkää tietoa, joka kantajalla on saattanut olla arviointiperusteista, joiden huomioon ottaminen on ylennyksen edellytys, ei saa sekoittaa tietoon siitä, miten näitä arviointiperusteita on sovellettu hänen tilanteeseensa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 10.9.2009, Behmer v. parlamentti, F-16/08, EU:F:2009:107, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Sama koskee Cedefopin johtajan 9.3.2015 päivättyä muistiota, joka oli osoitettu Cedefopin koko henkilöstölle ja johon Cedefop viittaa tässä asiassa. Tässä muistiossa kyseinen johtaja nimittäin pelkästään kuvaili yleisluonteisesti arviointiperusteita, joita vuoden 2015 ylennyskierroksella sovellettiin sekä virkamiesten ylentämisen puolesta että sitä vastaan. Tästä seuraa, ettei muistio ollut mitenkään omiaan mahdollistamaan sitä, että kantaja pystyy ymmärtämään, miten näitä arviointiperusteita oli sovellettu hänen tilanteeseensa.

52 Cedefop väittää toiseksi, että kantaja tiesi lukuisista arvosteluista, joita häneen kohdistui ammatillisesti ja jotka eivät koskeneet pelkästään hänen työryhmänsä johtamista vaan myös julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyissä tapahtuneita erinäisiä sääntöjenvastaisuuksia.

53 Kantajasta vuosilta 2012–2014 laadituista arviointikertomuksista kylläkin ilmenee tältä osin, että hänestä on saatettu tehdä kriittisiä arviointeja, jotka koskevat erityisesti sitä, miten hän on johtanut työryhmiään. Vuoden 2012 arviointikertomuksessa arvioija on nimittäin todennut muun muassa, että hän odotti tämän vuoden aikana ”[kantajalta] ja hänen työryhmänsä jäseniltä rauhallisempaa ja koordinoidumpaa työtapaa”, mutta ”[tämä] ei täysin toteutunut vuoden alkupuoliskon aikana, koska yksikössä ilmeni aika ajoin tiettyjä jännitteitä”. Samassa arviointikertomuksessa todetaan, että jatkuvasta edistymisestä huolimatta ”[kantajalla] oli edelleen vaikeuksia jakaa työaikaansa parhaalla mahdollisella tavalla – – ja delegoida asioita työryhmänsä jäsenille”, sillä arvioija oli havainnut, että kantaja edelleen ”paneutui liikaa alaistensa työn korjaamiseen, parantelemiseen tai täydentämiseen”, mikä vähensi aikaa, jonka hän käytti ”niiden yleisten prioriteettien ja tavoitteiden saavuttamiseen, joita hänen yksiköllään [oli], sekä työryhmänsä välittömään johtamiseen ja konfliktien hoitamiseen”. Vuoden 2013 arviointikertomuksessa arvioija on todennut muun muassa, että ”[kantajalta] edellytettiin vielä tiettyä edistymistä sen varmistamiseksi, että viestintä hänen ja hänen yksiköidensä työntekijöiden välillä on asianmukaista, konfliktien tehokkaaksi hoitamiseksi sekä raporttien ja suunnitelmien täytäntöön panemiseksi ja hallinnollisten määräpäivien noudattamiseksi ilman yhteentörmäyksiä”. Vuoden 2014 arviointikertomuksessa eli viimeisessä arviointikertomuksessa, joka kantajasta tehtiin ennen riidanalaista päätöstä, arvioija on todennut vielä, että kantaja ”oli selvästi enemmän kotonaan laatiessaan sääntöjä ja tarkastaessaan asiakirjoja kuin hoitaessaan henkilöstöhallintoa” ja että hän edelleen käytti liian suuren osan työajastaan ”asiakirjojen korjaamiseen, parantelemiseen tai täydentämiseen, kun häneltä [oli] pyydetty teknisiä lausuntoja”. Arvioija harmitteli uudelleen, ettei kantaja ollut voinut käyttää tätä aikaa ”niiden yleisten prioriteettien ja tavoitteiden saavuttamiseen, joita hänen yksiköllään [oli], sekä työryhmänsä välittömään johtamiseen”, ja arvioija ilmaisi odottavansa kantajalta vuonna 2015 ”rauhallisempaa ja koordinoidumpaa työtapaa sekä hänen että hänen työryhmänsä osalta”.

54 Vuosien 2012–2014 arviointikertomuksissa oli kuitenkin myös joitakin myönteisiä arviointeja kantajan työskentelystä.

55 Erityisesti vuoden 2014 arviointikertomuksesta ilmenee nimittäin, että kantaja oli ”omistautunut”, ”teki pitkiä työpäiviä” ja oli ”henkilö, jonka kanssa oli miellyttävää työskennellä”, ja Cedefopin varajohtaja oli tässä arviointikertomuksessa tähdentänyt, että kantaja oli ”saavuttanut kaikki hänelle osoitetut tavoitteet niin, että laatutaso oli hyvä”, ja korostanut kantajan suurta ”omistautumista ja velvollisuudentuntoa”.

56 Yleisemmällä tasolla on todettava, että kuten vuosien 2012–2014 arviointikertomuksista ilmenee, kantajan kokonaisarviointi oli tyydyttävä, sillä hänen suorituksensa arvioitiin kunakin vuotena tasolle III eli hänen suorituksensa oli ”hyvä ja vasta[si] kyseisessä virassa edellytettyä tasoa”.

57 Vuosien 2012 ja 2013 arviointikertomuksissa mainitaan lisäksi kantajan johtamiskykyjen parantuminen. Vuoden 2012 arviointikertomuksesta nimittäin ilmenee, että kantaja oli ollut johtamiskoulutuksessa parantaakseen kykyjään tällä alueella ja että hän oli kyseisestä vuodesta alkaen ”laatinut toimintasuunnitelman ja alkanut soveltaa saamiaan oppeja”. Tässä arviointikertomuksessa todettiin kuitenkin, että kantajalla on tältä osin parantamisen varaa. Seuraavana vuonna arvioija mainitsi vuoden 2013 arviointikertomuksessa ”[kantajan] edistyksen työryhmän johtamisessa” ja erityisesti ”säännöllisten yksikön kokousten järjestämisen”. Arvioija korosti, että ”tiettyä edistystä oli vielä tapahduttava”, ja totesi, että kantaja oli ”delegoinut enemmän valvontatehtäviään – – vapauttaakseen aikaa välittömämpiin organisatorisiin johtotehtäviinsä”, ja arvioija tunnusti siten ”[kantajan] ponnistelut johtamis[kykynsä] parantamiseksi”.

58 Arvioinnin vahvistaja on vuoden 2014 arviointikertomuksessa todennut vielä, että kantaja oli pääasiallisesti ”täyttänyt kaikki hänelle asetetut tavoitteet niin, että laatutaso on hyvä”, ja että ”hänen suurta omistautumistaan ja velvollisuudentuntoaan arvostettiin hyvin paljon”.

59 Tässä tilanteessa on katsottava, ettei kantaja pystynyt pelkästään sen perusteella, että hänestä vuosilta 2012–2014 laadituissa arviointikertomuksissa oli arvostelevia toteamuksia, ymmärtämään sitä, miten henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyjä arviointiperusteita oli sovellettu hänen tilanteeseensa niin, että Cedefopin vertailtua ylennyskierroksella 2015 ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita oli perusteltua päättää, ettei kantajaa ylennetä kyseisellä ylennyskierroksella.

60 Mikään niistä yhdestätoista kirjeestä ja sähköpostista, joihin Cedefop viittaa ensimmäisen kanneperusteen osalta ja jotka ovat liitteinä B.15 ja B.19–B.28, ei myöskään voi olla – edes riittämätön – selvitys siitä, miten nimittävä viranomainen on ylennyskierroksella 2015 arvioinut kantajan ansioita henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyjen arviointiperusteiden mukaisesti.

61 Siltä osin kuin on kysymys ensinnäkin kantajan arviointiin osallistuneiden Cedefopin työntekijöiden välillä 9.1.2015 lähetetyistä kahdesta sähköpostista, jotka ovat liitteenä B.26, riittää nimittäin, kun todetaan, ettei niitä ole osoitettu kantajalle. Koska asiakirja-aineistossa ei ole mitään, mikä osoittaisi, että näiden sähköpostien kopio olisi annettu hänelle tiedoksi hallinnollisen menettelyn aikana, nämä asiakirjat eivät voi missään tapauksessa olla perustelujen alku.

62 Siltä osin kuin on kysymys lisäksi muista asiakirjoista, joihin Cedefop viittaa ja joista suurin osa on laadittu yli vuosi ennen riidanalaisen päätöksen tekopäivää ja jotkin jopa viisi tai peräti seitsemän vuotta ennen sitä, on todettava, että ne kylläkin osoittavat kantajan tienneen tietyistä arvosteluista, joita häntä kohtaan oli esitetty hänen johtamistaidoistaan sekä siitä, miten hän oli käsitellyt eräitä julkisia hankintoja koskevia asioita.

63 Se, että myönnettäisiin, että pelkät virkamiehestä esitetyt kielteiset arvioinnit voisivat tässä asiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa riittää perustelujen aluksi, uhkaisi kuitenkin vaarantaa tavoitteen, johon pyritään henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa säädetyllä oikeudenkäyntiä

edeltävällä menettelyllä ja joka vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on valituksen yhteydessä syntyvien riita-asioiden sopiminen (tuomio 7.3.1996, Williams v. tilintarkastustuomioistuin, T-146/94, EU:T:1996:34, 44 kohta ja tuomio 3.12.2015, Cuallado Martorell v. komissio, T-506/12 P, EU:T:2015:931, 64 kohta).

64 Tällainen lähestymistapa nimittäin mahdollistaisi sen, että nimittävä viranomainen voisi tukeutua mihin tahansa ylentämättä jätettyä ehdokasta koskevaan, hänelle ilmoitettuun kielteiseen arviointiin vapautuakseen velvollisuudestaan, jonka mukaan hänelle on annettava tiedoksi hänen valituksensa hylkäämisestä tehty perusteltu päätös ja joka seuraa henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan toisesta alakohdasta ja on erityinen ilmaus yhtäältä henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisessa kohdassa säädetystä vaatimuksesta, että kaikki virkamiehelle vastaiset päätökset on perusteltava, ja toisaalta perusoikeuskirjan 41 artiklassa taatusta oikeudesta hyvään hallintoon.

65 Tällainen laiminlyönti vastata valitukseen, joka on kaiken lisäksi tehty ylentämättä jättämistä koskevasta päätöksestä, jossa ei itsessään ole perusteluja, on kuitenkin omiaan aiheuttamaan asianomaiselle hämmennystä ja jopa turhautumista tai vahvistamaan näitä tunteita ja siten luomaan suotuisan ilmapiirin sille, että asianomainen nostaa kanteen unionin tuomioistuimissa, mikä olisi ehkä voitu välttää, jos nimittävä viranomainen olisi toiminnassaan noudattanut vaadittua huolellisuutta.

66 Kolmanneksi on todettava, ettei voida hyväksyä Cedefopin väitettä, että sen, että riidanalaiselle päätökselle on esitetty perustelujen alku, näyttää toteen valituksen 19 kohta, jossa kantaja on todennut, että ”[hänen] esimiehen[sä] – – oli suullisesti ja kirjallisesti tuonut esiin tyytymättömyytensä tapaan, jolla [hän] joh[ti] työryhmään[sä]”.

67 Tämä toteamus nimittäin heijastaa enintään kantajan arviota seikasta, jonka Cedefop on saattanut ottaa huomioon arvioidessaan hänen ansioitaan vuoden 2015 ylennyskierroksella. Edellä 63–65 kohdassa esitetyistä syistä pelkkä ylentämättä jätetyn ehdokkaan tieto häntä koskevista kielteisistä arvioinneista ei kuitenkaan voi lähtökohtaisesti korvata ylentämättä jättämisestä tehdyn päätöksen perusteluja, joita kyseisellä ehdokkaalla on oikeus odottaa nimittävältä viranomaiselta vastaukseksi valitukseensa.

68 Cedefop ei voi tältä osin vedota 24.2.2010 annettuun tuomioon P v. parlamentti (F-89/08, EU:F:2010:11), jossa virkamiestuomioistuin katsoi irtisanomispäätöksen osalta, että ”kantajan – – tekemän valituksen sanamuodosta itsestään ilmen[i], että kantaja oli henkilökansioonsa tutustuessaan voinut saada tiedon irtisanomispyynnöstä”, ja että ”hän oli siten pystynyt tietämään, että tämä pyyntö ja myöhemmin riidanalainen päätös perustuivat ’siihen, että sekä henkilökohtainen että poliittinen luottamussuhde [hänen] ja [Euroopan parlamentin s]itoutumattoman jäsenen ja hänen välittömän hallinnollisen esimiehensä [A. M:n] välillä oli katkennut’”. Nyt käsiteltävän asian tilanne ei nimittäin vastaa tätä, koska asiakirja-aineistossa ei ole mitään, mistä ilmenisi, että kantaja olisi voinut saada hallinnollisen menettelyn aikana tiedon jostakin Cedefopilta peräisin olevasta asiakirjasta, josta selviäisi, miksi hänen työryhmän johtamiskykyihinsä kohdistetun arvostelun vuoksi oli perusteltua tehdä henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädetyn ansioiden vertailun jälkeen päätös, ettei häntä ylennetä.

69 Neljänneksi on vielä todettava, että Cedefopin esiin tuoma seikka, että kantaja oli hakenut neuvoston virkaa yli kuukausi ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä, voi yksinään olla enintään omiaan osoittamaan, kuten kantajan omista selvityksistä ilmenee, että hän pelkäsi, ettei häntä ylennetä, ja että hän halusi tällä tavoin säilyttää itsellään mahdollisuuden lähteä Cedefopin palveluksesta, jos hänen toiveensa ei toteudu. Tämä seikka ei sitä vastoin millään tavalla näytä toteen sitä, että kantaja oli tästä ajankohdasta lähtien varma siitä, ettei häntä ylennetä, eikä sitäkään suuremmalla syyllä sitä, että hän tunsi syyt, joiden vuoksi oli perusteltua tehdä ylentämättä jättämistä koskeva päätös.

70 Edellä esitetystä ilmenee, että kantaja saattoi ennen vastineen tiedoksi saamista enintään epäillä, että arvostelu, jota häneen oli kohdistettu hänen johtamistaidoistaan Cedefopissa sekä laiminlyönneistä, joita oli tapahtunut hänen käsitellessään eräitä julkisia hankintoja koskevia asioita, olivat mahdollisesti vaikuttaneet hänen ansioidensa arviointiin ylennyskierroksella 2015.

71 Sitä vastoin minkään Cedefopin esiin tuoman seikan perusteella ei voida todeta, että kantaja oli ennen nyt käsiteltävän kanteen nostamista pystynyt ymmärtämään, millä tavalla nämä arvostelut oli otettu huomioon sovellettaessa hänen tapaukseensa henkilöstösääntöjen 45 artiklassa säädettyjä perusteita, jotka koskevat ansioiden arviointia ylennysten yhteydessä. Tästä seuraa, että asiayhteyttä, jossa riidanalainen päätös on tehty, ei voida pitää päätöksen – edes riittämättömänä – perusteluna.

72 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalainen päätös on kumottava ilman, että olisi tarpeen tutkia toista ja kolmatta kanneperustetta, joihin kantaja on vedonnut. Tässä tilanteessa ei ole myöskään tarpeen lausua Cedefopin väitteestä, jonka mukaan osaa kannekirjelmässä esitetyistä seikoista ei voida ottaa tutkittaviksi, koska ne menevät sen mukaan huomattavasti tämän riita-asian ulkopuolelle ja ovat siis merkityksettömiä sen ratkaisun kannalta.

Vahingonkorvausvaatimus

73 Kantaja vaatii, että riidanalaisen päätöksen tekemisestä hänelle aiheutunut henkinen kärsimys ja aineellinen vahinko on korvattava.

74 Tässä yhteydessä kantaja väittää ensinnäkin henkisen kärsimyksensä osalta, että riidanalaisen päätöksen perustelujen täydellinen puuttuminen oli nimittävän viranomaisen erityisen vakava virhe, joka on voinut aiheuttaa hänelle oikeudenkäyntiin liittyvien kulujen ohella lisääntynyttä stressiä ja turhautumista. Kantajan mukaan pelkkä päätöksen kumoaminen ei ole oikeudenmukainen korvaus tällaisesta virheestä.

75 Kantaja väittää lisäksi, että hänelle aiheutunut henkinen kärsimys johtuu myös Cedefopin toiminnasta, sillä Cedefop ei suorittanut henkilöstösääntöjen 45 artiklassa tarkoitettua todellista ansioiden tutkintaa vaan kieltäytyi aiheettomasti ylentämästä häntä huolimatta hänen ponnisteluistaan ja konkreettisista tuloksista, joita hän oli 16 vuoden aikana saavuttanut tässä unionin virastossa. Kantaja toteaa, että hänelle täten aiheutuneet epäoikeudenmukaisuuden, turhautumisen ja lannistumisen tunteet saivat hänen päättämään, että hän palaa neuvoston palvelukseen, minkä johdosta hänen perheensä oli joutunut muuttamaan ja sopeutumaan uuteen asuinpaikkaan. Henkisen kärsimyksen tämä osa, jonka kantaja arvioi 16 000 euroksi, joka vastaa 1 000:tta euroa palvelusvuotta kohti, on myös erotettavissa riidanalaisesta päätöksestä, joten se on korvattava siitä riippumatta, kumotaanko päätös.

76 Siltä osin kuin on kysymys aineellisesta vahingosta, kantaja vetoaa taloudelliseen vahinkoon, joka vastaa tulonmenetystä, joka hänelle on aiheutunut verrattuna siihen tilanteeseen, jossa hän olisi, jos hänet olisi ylennetty, ja hän vaatii, että tälle määrälle on maksettava viivästyskorkoa Euroopan keskuspankin (EKP) vahvistaman korkoprosentin mukaisesti.

77 Cedefop vastustaa vahingonkorvausvaatimusta. Se väittää, että koska riidanalainen päätös ei ole millään tavalla lainvastainen, kantaja ei näytä toteen mitään muuta virhettä, joka voisi johtaa unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun toteutumiseen. Cedefop korostaa tässä yhteydessä, että koska virkamiehillä ei ole mitään oikeutta ylennykseen, kantajalla ei ole perustetta vaatia väittämänsä taloudellisen vahingon korvaamista. Cedefop katsoo samaten, ettei sen voida katsoa olevan vastuussa vahingosta, jota kantajalle on väitetysti aiheutunut neuvoston palvelukseen palaamisesta, koska kantaja on tehnyt tämän valinnan omasta aloitteestaan. Toimenpiteet, joihin kantaja oli jo ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä ryhtynyt lähteäkseen Cedefopista, osoittavat tämän. Cedefop korostaa lopuksi, että kantajan arvio hänelle väitetysti aiheutuneesta henkisestä kärsimyksestä ei perustu mihinkään laskelmaan eikä sille ole mitään oikeudellista perustaa.

78 Tässä yhteydessä on muistutettava, että henkilöstöä koskevan vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin vastuun syntyminen edellyttää, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielimen moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt ja väitetyn toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys. Nämä kolme edellytystä ovat kumulatiivisia, joten jos jokin niistä ei täyty, unionin ei voida katsoa olevan vastuussa (tuomio 1.6.1994, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42 kohta; ks. myös tuomio 16.12.2010, komissio v. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 17.5.2017, PG v. Frontex, T-583/16, ei julkaistu, EU:T:2017:344, 97 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

79 Tästä seuraa, että vaikka unionin toimielimen, elimen tai laitoksen virhe olisi näytetty toteen, unionin vastuu voi tosiasiallisesti syntyä vain erityisesti sillä edellytyksellä, että kantaja on pystynyt näyttämään, että hänelle on todella aiheutunut vahinkoa (ks. vastaavasti tuomio 9.11.2004, Montalto v. neuvosto, T-116/03, EU:T:2004:325, 126 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 98 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

80 Siltä osin kuin on kysymys aineellisesta vahingosta, johon kantaja vetoaa, sekä henkisen kärsimyksen osasta, jonka kantaja väittää aiheutuneen siitä, että Cedefop epäsi häneltä ylennyksen ilman, että se olisi todella tutkinut hänen ansioitaan henkilöstösääntöjen 45 artiklassa tarkoitetuin tavoin, on tähdennettävä, että nämä väitetyt vahingot johtuvat pääasiallisesti aineellisista lainvastaisuuksista, joihin on vedottu kumoamisvaatimuksen toisessa ja kolmannessa kanneperusteessa.

81 Koska riidanalaisen päätöksen perustelut ovat puutteelliset ja se on kumottava tämän vuoksi (ks. edellä 72 kohta), on kuitenkin katsottava, ettei unionin yleinen tuomioistuin pysty arvioimaan päätöksen asianmukaisuutta näiden kanneperusteiden tutkimisen perusteella (ks. analogisesti tuomio 29.9.2005 Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 99 kohta). Tältä osin on nimittäin muistutettava, että eräs perustelujen tarkoitus on nimenomaan antaa unionin tuomioistuimille mahdollisuus tutkia niiden käsiteltäviksi saatettujen tointen laillisuus (ks. edellä 36 kohta).

82 SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla Cedefopin on siten määritettävä tämän tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet ja tehtävä tarvittaessa uusi päätös, jossa on perustelut (ks. vastaavasti tuomio 29.9.2005, Napoli Buzzanca v. komissio, T-218/02, EU:T:2005:343, 100 kohta ja tuomio 18.11.2015 Diamantopoulos v. Euroopan ulkosuhdehallinto, F-30/15, EU:F:2015:138, 33 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin ei voi tässä vaiheessa katsoa, että on olemassa varma aineellinen vahinko, joka johtuu kantajan ylentämättä jättämisestä, kun otetaan huomioon, että Cedefopin johtajan on tehtävä uusi päätös.

83 Siltä osin kuin on kysymys henkisen kärsimyksen osasta, joka johtuu riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuudesta, on otettava huomioon se, että – kuten ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee – kantaja on vasta luettuaan vastineen, joka annettiin hänelle tiedoksi yli yhdeksän kuukautta valituksen tekemisen jälkeen, saanut ensimmäisen kerran tietoonsa selvityksiä syistä, joiden vuoksi häntä ei ylennetty ylennyskierroksella 2015. On näin ollen näytetty toteen, että riidanalaisen päätöksen perustelujen täydellinen puuttuminen on yhtäältä aiheuttanut kantajalle ylentämättä jättämisen syitä koskevan epätietoisuuden, joka on kestänyt huomattavasti yli sen määräajan, jossa valitukseen on vastattava, ja toisaalta pakottanut hänet panemaan vireille oikeudenkäynnin saadakseen ylentämättä jättämistä koskevia selvityksiä.

84 Epäoikeudenmukaisuuden ja hämmennyksen ja jopa turhautumisen tunteiden, joita kantajalle on tästä aiheutunut (ks. edellä 64 kohta), on kuitenkin katsottava johtuvan yksinomaan nimittävän viranomaisen toiminnasta oikeudenkäyntiä edeltävän vaiheen aikana. Tämä toiminta on siten aiheuttanut kantajalle erityistä henkistä kärsimystä, jota ei voida asianmukaisesti korjata pelkällä riidanalaisen päätöksen kumoamisella (ks. analogisesti tuomio 12.12.2002, Morello v. komissio T-181/00, EU:T:2002:313, 131 ja 132 kohta ja tuomio 15.9.2005, Casini v. komissio, T-132/03, EU:T:2005:324, 102 kohta).

85 Unionin yleinen tuomioistuin, joka arvioi vahingon kohtuuden mukaan, katsoo tässä tilanteessa, että 2 000 euroa on asianmukainen korvaus henkisen kärsimyksen osasta, jonka kantaja väittää aiheutuneen riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuudesta, ja että vahingonkorvausvaatimus on siten hyväksyttävä yksinomaan tältä osin.

Oikeudenkäyntikulut

86 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Lisäksi työjärjestyksen 134 artiklan 2 kohdan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ratkaisee, miten kulut on jaettava asianosaisten kesken, jos hävinneitä asianosaisia on useita. Työjärjestyksen 135 artiklan 2 kohdassa määrätään vielä, että unionin yleinen tuomioistuin voi velvoittaa myös voittaneen asianosaisen korvaamaan oikeudenkäyntikulut osittain tai kokonaan, jos se katsotaan perustelluksi kyseisen asianosaisen menettelyn takia, ottaen huomioon myös tämän menettelyn ennen asian vireilletuloa, erityisesti siinä tapauksessa, että kyseisen asianosaisen katsotaan aiheuttaneen toiselle asianosaiselle kuluja tarpeettomasti tai haitantekona.

87 Tässä tapauksessa kantaja on kylläkin hävinnyt osan vahingonkorvausvaatimuksistaan, joten Cedefopin voidaan katsoa voittaneen asian tältä osin. On kuitenkin otettava huomioon, että riidanalaisen päätöksen perustelut olivat puutteelliset, että Cedefop on virheellisesti jättänyt vastaamatta kantajan valitukseen ja ettei ollut mitään sellaista perustelujen alkua, jonka perusteella kantaja olisi voinut ennen nyt käsiteltävän kanteen nostamista ymmärtää syyt, joiden vuoksi hänen ylentämättä jättämisensä oli perusteltua. Nimenomaan Cedefopin menettely hallinnollisen menettelyn aikana on siten pakottanut kantajan nostamaan tämä kanteen, jotta hän saisi tietoonsa nämä syyt. Asian olosuhteita arvioidaan näin ollen asianmukaisesti, kun Cedefop määrätään vastaamaan kaikista oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan ammatillisen koulutuksen kehittämiskeskuksen (Cedefop) johtajan 4.11.2015 tekemä päätös, ettei Georges Paraskevaidisia ylennetä palkkaluokkaan AD 12 vuoden 2015 ylennyskierroksella, kumotaan.

2) Cedefop velvoitetaan maksamaan Paraskevaidisille 2 000 euroa korvaukseksi tälle aiheutuneesta vahingosta.

3) Kanne hylätään muilta osin.

4) Cedefop velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Julistettiin Luxemburgissa 26 päivänä lokakuuta 2017.

Allekirjoitukset